

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 28ης Φεβρουαρίου 2019*

«Προδικαστική παραπομπή – Δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις – Κανονισμός (ΕΕ) 1215/2012 – Άρθρο 1, παράγραφος 1 – Πεδίο εφαρμογής – Αστικές και εμπορικές υποθέσεις – Άρθρο 1, παράγραφος 2 – Εξαιρούμενες υποθέσεις – Κοινωνική ασφάλιση – Άρθρο 53 – Αίτηση εκδόσεως βεβαιώσεως που πιστοποιεί ότι η εκδοθείσα από το δικαστήριο προελεύσεως απόφαση είναι εκτελεστή – Απόφαση η οποία αφορά αξίωση καταβολής προσαυξήσεων για τη χορήγηση επιδόματος αδείας, εγειρόμενη από οργανισμό κοινωνικής ασφάλισης κατά εργοδότη λόγω αποσπάσεως εργαζομένων – Άσκηση δικαιοδοτικής δραστηριότητας εκ μέρους του επιληφθέντος της υποθέσεως δικαστηρίου»

Στην υπόθεση C-579/17,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Arbeits- und Sozialgericht Wien (δικαστήριο εργατικών και κοινωνικών υποθέσεων Βιέννης, Αυστρία) με απόφαση της 28ης Σεπτεμβρίου 2017, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 3 Οκτωβρίου 2017, στο πλαίσιο της δίκης

BUAK Bauarbeiter-Urlaubs- u. Abfertigungskasse

κατά

Gradbeništvo Korana d.o.o.,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους Κ. Lenaerts, Πρόεδρο του Δικαστηρίου, προεδρεύοντα του δεύτερου τμήματος, Α. Prechal, C. Toader (εισηγήτρια), Α. Rosas και Μ. Pešič, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Υ. Bot

γραμματέας: Μ. Alekseev, προϊστάμενος τμήματος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 12ης Ιουλίου 2018,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- το BUAK Bauarbeiter-Urlaubs- u. Abfertigungskasse, εκπροσωπούμενο από τη V. Noss, Rechtsanwältin,
- η Αυστριακή Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις Α. Ritzberger-Moser, C. Pesendorfer και J. Schmoll,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

- η Τσεχική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους M. Smolek και J. Vláciř καθώς και από την A. Kasalická,
- η Πολωνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον B. Majczyna,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον M. Wilderspin και την M. Heller,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 25ης Οκτωβρίου 2018,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 1 του κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2012, L 351, σ. 1).
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο διαδικασίας που κίνησε το BUAK Bauarbeiter-Urlaubs- u. Abfertigungskasse (ταμείο για τα επιδόματα αδείας και τις αποζημιώσεις λόγω αποχωρήσεως που καταβάλλονται σε οικοδόμους, Αυστρία) (στο εξής: BUAK) με σκοπό την έκδοση της βεβαιώσεως του άρθρου 53 του κανονισμού 1215/2012, για την εκτέλεση αμετάκλητης αποφάσεως η οποία είχε εκδοθεί ερήμην κατά της εδρεύουσας στη Σλοβενία εταιρίας Gradbeništvo Korana d.o.o. (στο εξής: Korana).

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

- 3 Οι αιτιολογικές σκέψεις 6, 10 και 26 του κανονισμού 1215/2012 έχουν ως εξής:
 - «(6) Για να επιτευχθεί ο στόχος της ελεύθερης κυκλοφορίας των αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, είναι αναγκαίο και ενδεδειγμένο οι κανόνες σχετικά με τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση των αποφάσεων να καθορίζονται από δεσμευτικό και άμεσα εφαρμοστέο νομοθέτημα της Ένωσης.
 - [...]
 - (10) Το πεδίο εφαρμογής του παρόντος κανονισμού πρέπει να καλύπτει όλες τις κύριες αστικές και εμπορικές υποθέσεις εκτός από κάποια σαφώς καθορισμένα ζητήματα [...]
 - [...]
 - (26) Η αμοιβαία εμπιστοσύνη στην απονομή της δικαιοσύνης στην Ένωση δικαιολογεί την αρχή όπως οι αποφάσεις που εκδίδονται σε ένα κράτος μέλος αναγνωρίζονται σε όλα τα κράτη μέλη χωρίς να απαιτείται ειδική διαδικασία. Επιπλέον, η σκοπιμότητα να καταστούν οι διασυνοριακές διαφορές λιγότερο χρονοβόρες και δαπανηρές δικαιολογεί την κατάργηση της κήρυξης εκτελεστότητας πριν από την εκτέλεση στο κράτος μέλος αναγνώρισης ή εκτέλεσης. Ως εκ τούτου, η απόφαση που εκδίδεται από τα δικαστήρια κράτους μέλους θα πρέπει να αντιμετωπίζεται ως εάν είχε εκδοθεί στο κράτος μέλος αναγνώρισης ή εκτέλεσης.»

- 4 Το άρθρο 1 του κανονισμού αυτού περιλαμβάνεται στο κεφάλαιο I το οποίο φέρει τον τίτλο «Πεδίο εφαρμογής και ορισμοί». Το άρθρο αυτό προβλέπει τα εξής:

«1. Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, ανεξάρτητα από το είδος του δικαστηρίου. Δεν καλύπτει, ιδίως, φορολογικές, τελωνειακές ή διοικητικές υποθέσεις ή την ευθύνη κράτους για πράξεις ή παραλείψεις κατά την άσκηση της κρατικής εξουσίας (acta jure imperii).

2. Εξαιρούνται από την εφαρμογή του:

[...]

γ) η κοινωνική ασφάλιση·

[...]»

- 5 Κατά το άρθρο 37, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, το οποίο αποτελεί μέρος του τμήματος 1 που φέρει τον τίτλο «Αναγνώριση» και περιλαμβάνεται στο κεφάλαιο III του ίδιου κανονισμού το οποίο φέρει τον τίτλο «Αναγνώριση και εκτέλεση»:

«Ένας διάδικος που επιθυμεί να επικαλεστεί σε κράτος μέλος απόφαση η οποία έχει εκδοθεί σε άλλο κράτος μέλος προσκομίζει:

α) αντίγραφο της απόφασης το οποίο να συγκεντρώνει τις αναγκαίες προϋποθέσεις γνησιότητας και

β) τη βεβαίωση που εκδόθηκε σύμφωνα με το άρθρο 53.»

- 6 Το άρθρο 39 του κανονισμού 1215/2012, το οποίο περιλαμβάνεται στο τμήμα 2 του εν λόγω κεφαλαίου III με τίτλο «Εκτέλεση», ορίζει τα εξής:

«Απόφαση η οποία έχει εκδοθεί σε ένα κράτος μέλος και είναι εκτελεστή σε αυτό το κράτος μέλος είναι ομοίως εκτελεστή στα υπόλοιπα κράτη μέλη χωρίς να απαιτείται κήρυξη εκτελεστότητας.»

- 7 Το άρθρο 42 του κανονισμού αυτού, το οποίο αποτελεί επίσης μέρος αυτού του τμήματος 2, προβλέπει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Για τους σκοπούς της εκτέλεσης σε ένα κράτος μέλος απόφασης που έχει εκδοθεί σε άλλο κράτος μέλος, ο αιτών υποβάλλει στην αρμόδια για την εκτέλεση αρχή τα εξής:

α) αντίγραφο της απόφασης το οποίο να συγκεντρώνει τις αναγκαίες προϋποθέσεις γνησιότητας και

β) τη βεβαίωση που εκδόθηκε σύμφωνα με το άρθρο 53 η οποία πιστοποιεί ότι η απόφαση είναι εκτελεστή και περιέχει απόσπασμα της απόφασης καθώς και, κατά περίπτωση, κάθε συναφή πληροφορία σχετικά με τα καταβλητέα δικαστικά έξοδα και τον υπολογισμό των τόκων.»

- 8 Το άρθρο 43, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού ορίζει τα εξής:

«Εάν ζητείται η εκτέλεση απόφασης που εκδόθηκε σε άλλο κράτος μέλος, η βεβαίωση που εκδόθηκε σύμφωνα με το άρθρο 53 επιδίδεται και κοινοποιείται στο πρόσωπο κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση πριν από το πρώτο μέτρο της εκτέλεσης. Η βεβαίωση συνοδεύεται από την απόφαση, εφόσον αυτή δεν επιδόθηκε και κοινοποιήθηκε ακόμα σε αυτό το πρόσωπο.»

- 9 Κατά το άρθρο 53 του ίδιου κανονισμού, το οποίο περιλαμβάνεται στο τμήμα 4 με τίτλο «Κοινές διατάξεις», στο κεφάλαιο III του κανονισμού αυτού:

«Κατόπιν αιτήσεως οποιουδήποτε ενδιαφερομένου, το δικαστήριο προέλευσης εκδίδει τη βεβαίωση χρησιμοποιώντας το έντυπο του παραρτήματος I.»

Το αυστριακό δίκαιο

- 10 Ο Bauarbeiter-Urlaubs- und Abfertigungsgesetz 1972 (νόμος του 1972 περί επιδομάτων αδείας και αποζημιώσεων λόγω αποχωρήσεως που καταβάλλονται στους οικοδόμους) (BGBl. 414/1972), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της κύριας δίκης (στο εξής: BUAG), περιέχει το τμήμα IV το οποίο φέρει τον τίτλο «Οργάνωση του Ταμείου των επιδομάτων αδείας και αποζημιώσεων λόγω αποχωρήσεως που καταβάλλονται στους οικοδόμους» και στο οποίο περιλαμβάνονται τα άρθρα 14 έως 21b του BUAG. Το άρθρο 14 του BUAG ορίζει τα εξής:

«1. Το [BUAK] είναι επιφορτισμένο με την είσπραξη των αναγκαίων πόρων για την ικανοποίηση των αξιώσεων που απορρέουν από τον παρόντα νόμο και για την εκτέλεση των συναφών καθηκόντων [...]

2. Το [BUAK] είναι συλλογικός οργανισμός δημοσίου δικαίου [...].»

- 11 Κατά το άρθρο 21, παράγραφος 1, του BUAG:

«Η δαπάνη των καταβαλλόμενων από το [BUAK] επιδομάτων αδείας και των διοικητικών εξόδων χρηματοδοτείται διά της επιβολής προσαυξήσεων επί του μισθού. Το ύψος των προσαυξήσεων αυτών ορίζεται, κατόπιν κοινού αιτήματος των οργανώσεων των εργοδοτών και των συνδικαλιστικών οργανώσεων που έχουν δικαίωμα υπογραφής των σχετικών συλλογικών συμβάσεων εργασίας, με κανονιστική πράξη του ομοσπονδιακού υπουργού εργασίας και κοινωνικών υποθέσεων.»

- 12 Το άρθρο 21a του BUAG, με τίτλο «Καταβολή προσαυξήσεων», ορίζει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Ο εργοδότης οφείλει να καταβάλλει, για κάθε εργαζόμενο, τις οριζόμενες σύμφωνα με το άρθρο 21 προσαυξήσεις [...].»

- 13 Το τμήμα V του BUAG, το οποίο επιγράφεται «Κανόνες της διαδικασίας», περιέχει τα άρθρα 22 έως 29a. Το άρθρο 22 του BUAG, με τίτλο «Υποχρέωση αναγγελίας και υπολογισμός του ποσού των προσαυξήσεων», προβλέπει τα εξής:

«1. Ο εργοδότης που απασχολεί εργαζομένους κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, οφείλει, από την έναρξη μιας δραστηριότητας των άρθρων 1 έως 3, να δηλώσει τους εργαζομένους αυτούς στο [BUAK] εντός προθεσμίας δύο εβδομάδων, παρέχοντας όλα τα μισθολογικά στοιχεία που είναι αναγκαία για τον υπολογισμό των προσαυξήσεων [...].

[...]

5. Το [BUAK] οφείλει να υπολογίζει το ποσό της οφειλόμενης προσαυξήσεως κατά την εκάστοτε περίοδο βάσει των δηλώσεων του εργοδότη ή, εάν από έλεγχο του [BUAK] (άρθρο 23d) προκύπτει άλλο αποτέλεσμα, βάσει των δικών του υπολογισμών. Σε περίπτωση μη τηρήσεως της υποχρέωσης αναγγελίας, το [BUAK] μπορεί να υπολογίζει την οφειλόμενη από τον εργοδότη προσαύξηση βάσει της τελευταίας υποβληθείσας δηλώσεως ή βάσει των δικών του υπολογισμών.

[...].»

14 Τα άρθρα 23, 23a και 23b του BUAG αφορούν τις εξουσίες ελέγχου που διαθέτει το BUAK για τη συλλογή στοιχείων τα οποία είναι αναγκαία για τον υπολογισμό των προσαυξήσεων και την υποχρέωση του εργοδότη να του παρέχει όλα τα αναγκαία στοιχεία για την εκπλήρωση της αποστολής του.

15 Κατά το άρθρο 25 του BUAG, με τίτλο «Καταβολή της προσαυξήσεως»:

«1. Το [BUAK] γνωστοποιεί στον εργοδότη το ποσό που αυτός πρέπει να καταβάλει βάσει της δηλώσεώς του ή βάσει του διενεργηθέντος σύμφωνα με το άρθρο 22, παράγραφος 5, υπολογισμού, στο οποίο περιλαμβάνεται το σύνολο των προσαυξήσεων που οφείλονται βάσει του αριθμού των απασχολούμενων εργαζομένων κατά την εκάστοτε περίοδο αναφοράς. [...]

[...]

2. Εάν ο εργοδότης δεν τηρήσει την υποχρέωσή του καταβολής των οφειλομένων [...] εμπροθέσμως ή για το σύνολο του αναγραφόμενου στο ειδοποιητήριο ποσού, το [BUAK] ζητεί από τον εργοδότη, με όχλησή του, να καταβάλει το υπολειπόμενο ποσό εντός προθεσμίας δύο εβδομάδων. [...]

3. Εάν ο εργοδότης δεν συμμορφωθεί ή συμμορφωθεί μόνον εν μέρει με την ως άνω όχληση, το [BUAK] εκδίδει, για την είσπραξη των μη εμπροθέσμως καταβληθέντων ποσών, βεβαίωση καθυστερούμενων οφειλών. [...] Η βεβαίωση καθυστερούμενων οφειλών είναι εκτελεστός τίτλος κατά την έννοια του άρθρου 1 του Exekutionsordnung [(κώδικα των διαδικασιών εκτελέσεως)].

[...]

5. Ο εργοδότης μπορεί να προσβάλει την εκδοθείσα σύμφωνα με την παράγραφο 3 βεβαίωση καθυστερούμενων οφειλών υποβάλλοντας διοικητική ένσταση ενώπιον της τοπικής διοικητικής αρχής. Η αρχή αυτή αποφαινεται με διοικητική απόφαση ως προς την ορθότητα υπολογισμού του διεκδικούμενου ποσού.

[...]»

16 Το τμήμα VIb του BUAG, το οποίο φέρει τον τίτλο «Ειδικές διατάξεις που διέπουν τις άδειες σε περίπτωση αποσπάσεως», περιλαμβάνει τα άρθρα 33d έως 33i του BUAG. Το άρθρο 33d του BUAG, με τίτλο «Πεδίο εφαρμογής», προβλέπει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Οι διατάξεις του παρόντος τμήματος διέπουν την απασχόληση εργαζομένων, κατά την έννοια του τμήματος I, οι οποίοι δεν έχουν συνήθη τόπο εργασίας στην Αυστρία και αποσπώνται από τον εργοδότη τους στην Αυστρία

1) για την εκτέλεση της εργασίας τους ή

2) στο πλαίσιο διαθέσεως εργατικού δυναμικού.

Μια επιχείρηση που εδρεύει εκτός της αυστριακής επικράτειας θεωρείται, για τους σκοπούς των άρθρων 23, 23a και 33g, εργοδότης των εργαζομένων που έχουν τεθεί στη διάθεσή της και έχουν αποσπασθεί στην Αυστρία για την εκτέλεση της εργασίας τους.

[...]»

17 Κατά το άρθρο 33e του BUAG, το οποίο φέρει τον τίτλο «Δικαίωμα αδείας»:

«Με την επιφύλαξη του δικαίου που διέπει τη σχέση εργασίας, ένας εργαζόμενος κατά την έννοια του άρθρου 33d έχει, κατά τη διάρκεια της αποσπάσεώς του στην Αυστρία, αναφαίρετο δικαίωμα αδείας μετ' αποδοχών σύμφωνα με τα οριζόμενα στο τμήμα II.»

18 Κατά το άρθρο 33f του BUAG, το οποίο φέρει τον τίτλο «Επίδομα αδείας»:

«1. Κατά τη διάρκεια της άδειας, ο εργαζόμενος δικαιούται επίδομα αδείας [...]. Εφόσον δεν ορίζεται κατωτέρω κάτι διαφορετικό, εφαρμόζονται οι διατάξεις του τμήματος II.

2. Η αξίωση καταβολής επιδόματος αδείας ανέρχεται στο ποσό των δικαιούμενων επιδομάτων για τα οποία ο εργοδότης καταβάλλει τις προσαυξήσεις που ορίζονται κατ' εφαρμογήν του άρθρου 21. Το [BUAK] είναι υπόχρεο καταβολής του επιδόματος αυτού. [...]

3. Εάν ο εργαζόμενος λάβει άδεια κατά τη διάρκεια της αποσπάσεώς του, οφείλει να ασκήσει την αξίωσή του δυνάμει της παραγράφου 2 ενώπιον του [BUAK], αποδεικνύοντας τις συμφωνηθείσες ημερομηνίες άδειας. [...] Το επίδομα αδείας καταβάλλεται απευθείας στον εργαζόμενο. [...]

19 Το άρθρο 33g του BUAG, το οποίο φέρει τον τίτλο «Υποχρέωση αναγγελίας», ορίζει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Ο εργοδότης που απασχολεί εργαζομένους κατά την έννοια του άρθρου 33d έχει υποχρέωση να υποβάλλει στο [BUAK] τη δήλωση του άρθρου 22. [...]»

20 Κατά το άρθρο 33h του BUAG, το οποίο φέρει τον τίτλο «Καταβολή προσαυξήσεων»:

«[...]

2. Σε περίπτωση μη τηρήσεως εκ μέρους του εργοδότη της υποχρεώσεώς του καταβολής των προσαυξήσεων, το [BUAK] πρέπει να επιδιώξει δικαστικώς την είσπραξη των ανεξόφλητων προσαυξήσεων. Το [BUAK] μπορεί να λαμβάνει όλα τα αναγκαία και ενδεδειγμένα μέτρα για την είσπραξη των οφειλόμενων προσαυξήσεων.

[...]

2b. Εάν, λόγω μη τηρήσεως της υποχρεώσεως αναγγελίας, το [BUAK] υπολόγισε το οφειλόμενο ποσό της προσαυξήσεως βάσει δικών του υπολογισμών, σύμφωνα με το άρθρο 22, παράγραφος 5, δεύτερη περίοδος, ο εργοδότης οφείλει τις προσαυξήσεις που υπολογίσθηκαν κατ' αυτόν τον τρόπο.

[...]»

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

21 Το BUAK, το οποίο εδρεύει στη Βιέννη (Αυστρία), είναι συλλογικός οργανισμός δημοσίου δικαίου με αποστολή τη συγκέντρωση των πόρων που προορίζονται για την καταβολή των οριζόμενων από τον BUAG επιδομάτων και αποζημιώσεων. Ειδικότερα είναι επιφορτισμένο με τη διαχείριση και εκκαθάριση των επιδομάτων αδείας που καταβάλλονται στους οικοδόμους.

22 Η Korana, επιχείρηση σλοβενικού δικαίου, απέσπασε εργαζομένους στην Αυστρία για την εκτέλεση κατασκευαστικών εργασιών.

- 23 Στις 18 Οκτωβρίου 2016 το BUAK άσκησε ενώπιον του Arbeits- und Sozialgericht Wien (δικαστηρίου εργατικών και κοινωνικών υποθέσεων Βιέννης, Αυστρία) αγωγή κατά της Korana ζητώντας την καταβολή ποσού 38 477,50 ευρώ πλέον τόκων και εξόδων, το οποίο αντιστοιχούσε στις οφειλόμενες από την εταιρία αυτή προσαυξήσεις, βάσει του τμήματος VIb του BUAG, για τις ημέρες εργασίας των οικοδόμων που είχε αποσπάσει η Korana στην Αυστρία, κατά την περίοδο από τον Φεβρουάριο έως τον Ιούνιο του 2016.
- 24 Προς στήριξη της αγωγής του, το BUAK προέβαλε ότι, ως ταμείο επιδομάτων αδειας, δικαιούνταν, βάσει του BUAG, να ζητήσει από τον εργοδότη να καταβάλει προσαύξηση για την κάλυψη, μεταξύ άλλων, του επιδόματος αδειας και των διοικητικών εξόδων, υπολογιζόμενη για κάθε ημέρα εργασίας ενός οικοδόμου στην Αυστρία βάσει προβλεπόμενης στον νόμο μεθόδου υπολογισμού.
- 25 Με απόφαση της 28ης Απριλίου 2017, η οποία εκδόθηκε ερήμην της Korana, το εν λόγω δικαστήριο έκανε δεκτή την αγωγή του BUAK στο σύνολό της. Η απόφαση αυτή, η οποία επιδόθηκε στην Korana στις 21 Ιουνίου 2017, απέκτησε ισχύ δεδικασμένου λόγω μη ασκήσεως εκ μέρους της ενδίκου μέσου. Κατά τη διάρκεια της διαδικασίας που κατέληξε στην έκδοση της εν λόγω αποφάσεως, το ως άνω δικαστήριο δεν φαίνεται να προέβη σε έλεγχο της διεθνούς δικαιοδοσίας του βάσει του κανονισμού 1215/2012.
- 26 Στις 31 Ιουλίου 2017 και με σκοπό την εκτέλεση της αποφάσεως αυτής, το BUAK υπέβαλε ενώπιον του ίδιου δικαστηρίου αίτηση εκδόσεως της βεβαιώσεως που προβλέπει το άρθρο 53 του εν λόγω κανονισμού.
- 27 Το αιτούν δικαστήριο παρατηρεί ότι η έκδοση τέτοιας βεβαιώσεως, βάσει του άρθρου 53 του κανονισμού 1215/2012, τελεί υπό την προϋπόθεση ότι η διαδικασία που κατέληξε στην έκδοση της αποφάσεως της 28ης Απριλίου 2017 υπάγεται στις αστικές και εμπορικές υποθέσεις, κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, κάτι το οποίο δεν προκύπτει με βεβαιότητα από τις περιστάσεις της κύριας δίκης.
- 28 Συναφώς, το δικαστήριο αυτό εκθέτει ότι, αντιθέτως προς τις αμιγώς εσωτερικές περιπτώσεις στο πλαίσιο των οποίων το BUAK δικαιούται, βάσει του άρθρου 25, παράγραφος 3, του BUAG, να εκδίδει το ίδιο, για τις διεκδικούμενες προσαυξήσεις, βεβαίωση καθυστερούμενων οφειλών που αποτελεί εκτελεστό τίτλο στον οποίο μπορεί να στηριχθεί διαδικασία αναγκαστικής εκτελέσεως, το ταμείο αυτό δεν διαθέτει την ίδια εξουσία για τις καθυστερούμενες οφειλές που αφορούν αποσπασμένους εργαζομένους οι οποίοι δεν έχουν συνήθη τόπο εργασίας στην Αυστρία, με αποτέλεσμα να είναι υποχρεωμένο να ασκήσει αγωγή ενώπιον του Arbeits- und Sozialgericht Wien (δικαστηρίου εργατικών και κοινωνικών υποθέσεων Βιέννης) προκειμένου να εισπράξει τις εν λόγω προσαυξήσεις.
- 29 Το αιτούν δικαστήριο υποστηρίζει, επίσης, ότι ορισμένες περιστάσεις, που χαρακτηρίζουν τη διαδικασία η οποία κατέληξε στην έκδοση της αποφάσεως της 28ης Απριλίου 2017, θα μπορούσαν να της προσδώσουν χαρακτήρα δημοσίου δικαίου.
- 30 Συγκεκριμένα, το δικαστήριο αυτό επισημαίνει ότι, στο πλαίσιο αγωγής με αίτημα την ικανοποίηση αξιώσεως καταβολής προσαυξήσεων για τη χορήγηση επιδόματος αδειας, δεν είναι ο εργαζόμενος αυτός που διεκδικεί ευθέως τα δικαιώματά του, δεδομένου ότι η αγωγή ασκείται κατά του εργοδότη με σκοπό την είσπραξη προσαυξήσεων των οποίων το καθοριζόμενο με κανονιστική πράξη του αρμόδιου ομοσπονδιακού υπουργού ποσό καλύπτει και τα διοικητικά έξοδα του BUAK. Εξάλλου, πλέον των εξουσιών ελέγχου που διαθέτει το BUAK σε περίπτωση αθετήσεως εκ μέρους του εργοδότη της υποχρεώσεώς του παροχής πληροφοριών, το ταμείο αυτό μπορεί, επίσης, να συνάπτει συμφωνίες με άλλους οργανισμούς κοινωνικής ασφαλίσεως.
- 31 Το εν λόγω δικαστήριο διευκρινίζει ότι, σε περίπτωση μη τηρήσεως εκ μέρους του εργοδότη των υποχρεώσεών του παροχής πληροφοριών, το BUAK δικαιούται να υπολογίζει τις οφειλόμενες από τον εν λόγω εργοδότη προσαυξήσεις στηριζόμενο σε δικούς του υπολογισμούς, δυνάμει του άρθρου 33h,

παράγραφος 2b, του BUAG. Σε μια τέτοια περίπτωση, οι εξουσίες του δικαστηρίου που έχει επιληφθεί αγωγής με αίτημα την ικανοποίηση αξιώσεως καταβολής προσαυξήσεων για τη χορήγηση επιδόματος αδείας περιορίζονται σε απλό έλεγχο των προϋποθέσεων εφαρμογής της διατάξεως αυτής, χωρίς να εξετάζεται ουδόλως το βάσιμο της εν λόγω αξιώσεως.

32 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Arbeits- und Sozialgericht Wien (δικαστήριο εργατικών και κοινωνικών υποθέσεων Βιέννης) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να θέσει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Έχει το άρθρο 1 του κανονισμού [1215/2012] την έννοια ότι, στις περιπτώσεις διαδικασιών που έχουν ως αντικείμενο αξιώσεις του [BUAK] περί καταβολής προσαυξήσεων, οι οποίες εγείρονται είτε κατά εργοδοτών λόγω αποσπάσεως εργαζομένων χωρίς συνήθη τόπο εργασίας στην Αυστρία, με σκοπό την παροχή εργασίας ή στο πλαίσιο διαθέσεως εργατικού δυναμικού στην Αυστρία, είτε κατά εργοδοτών με έδρα εκτός Αυστρίας λόγω απασχολήσεως εργαζομένων με συνήθη τόπο εργασίας στην Αυστρία, πρόκειται για “αστικές και εμπορικές υποθέσεις” στις οποίες έχει εφαρμογή ο προμνησθείς κανονισμός, ακόμη και αν οι εν λόγω αξιώσεις του BUAK περί καταβολής προσαυξήσεων αφορούν μεν σχέσεις εργασίας ιδιωτικού δικαίου και σκοπούν την ικανοποίηση των στηριζόμενων στις σχέσεις εργασίας με τους εργοδότες –ιδιωτικού δικαίου– αξιώσεων των εργαζομένων περί χορηγήσεως αδείας και περί καταβολής επιδόματος αδείας, ωστόσο

- τόσο η έκταση των αξιώσεων των εργαζομένων κατά του BUAK περί καταβολής επιδόματος αδείας όσο και η έκταση των αξιώσεων του BUAK κατά των εργοδοτών περί καταβολής προσαυξήσεων δεν καθορίζονται βάσει ιδιωτικού συμφωνητικού ή βάσει συλλογικής συμβάσεως εργασίας, αλλά βάσει κανονιστικής πράξεως ομοσπονδιακού υπουργού,
- οι οφειλόμενες από τους εργοδότες προς το BUAK προσαυξήσεις δεν χρησιμοποιούνται μόνο για την κάλυψη της δαπάνης που αφορά τα καταβλητέα προς τους εργαζομένους επιδόματα αδείας, αλλά και για την κάλυψη της δαπάνης που αφορά τα διοικητικά έξοδα του BUAK και
- το BUAK έχει, βάσει νόμου, ευρύτερες εξουσίες, σε σύγκριση με τους ιδιώτες, σε συνάρτηση με τη διεκδίκηση και την αναγκαστική ικανοποίηση των αξιώσεών του περί καταβολής τέτοιων προσαυξήσεων, καθότι
 - οι εργοδότες οφείλουν, επ’ απειλή χρηματικής ποινής, να υποβάλλουν, κατά περίπτωση, αλλά και σε σταθερή βάση, μηνιαίως, αναγγελίες προς το BUAK, χρησιμοποιώντας τους διατιθέμενους από το BUAK διαύλους επικοινωνίας, να συνεργάζονται και να ανέχονται τα ελεγκτικά μέτρα του BUAK, να παρέχουν πρόσβαση σε έγγραφα που αφορούν τη μισθοδοσία, την επιχειρηματική λειτουργία και σε λοιπά έγγραφα, και να παρέχουν πληροφορίες στο BUAK, και
 - το BUAK έχει, σε περίπτωση αθετήσεως από τους εργοδότες των υποχρεώσεων αναγγελίας που αυτοί υπέχουν, το δικαίωμα να καθορίζει το ποσό των οφειλόμενων από τους εργοδότες προσαυξήσεων βάσει δικών του υπολογισμών, με αποτέλεσμα το ποσό της αξιώσεως του BUAK περί καταβολής προσαυξήσεων να ανέρχεται, στην περίπτωση αυτή, στο υπολογισθέν από το BUAK ύψος, ανεξαρτήτως των πραγματικών συνθηκών της αποσπάσεως και/ή της εργασίας;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

Επί του παραδεκτού της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως

- 33 Με τις γραπτές παρατηρήσεις της, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή καλεί το Δικαστήριο να αποφανθεί ως προς το ζήτημα αν, στο πλαίσιο διαδικασίας εκδόσεως βεβαιώσεως δυνάμει του άρθρου 53 του κανονισμού 1215/2012, ένα δικαστήριο ενεργεί ασκώντας δικαιοδοτική δραστηριότητα, κατά την έννοια του άρθρου 267 ΣΛΕΕ.
- 34 Συναφώς, από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι, μολονότι το άρθρο 267 ΣΛΕΕ δεν εξαρτά την υποβολή αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως στο Δικαστήριο από τον κατ' αντιμωλίαν χαρακτήρα της διαδικασίας στο πλαίσιο της οποίας το εθνικό δικαστήριο διατυπώνει προδικαστικό ερώτημα, εντούτοις τα εθνικά δικαστήρια μπορούν να υποβάλουν τέτοια αίτηση στο Δικαστήριο μόνον εφόσον εκκρεμεί ενώπιόν τους ένδικη διαφορά και εφόσον καλούνται να αποφανθούν στο πλαίσιο διαδικασίας που πρόκειται να καταλήξει στην έκδοση δικαστικής αποφάσεως (απόφαση της 16ης Ιουνίου 2016, *Pebros Servizi*, C-511/14, EU:C:2016:448, σκέψη 24 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 35 Το Δικαστήριο έχει, επίσης, αποφανθεί ότι η φράση «για την έκδοση της δικής του απόφασης», κατά την έννοια του άρθρου 267, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, αφορά το σύνολο της διαδικασίας που καταλήγει στην έκδοση αποφάσεως από το αιτούν δικαστήριο και πρέπει, συνεπώς, να ερμηνεύεται διασταλτικά, ώστε να αποφεύγεται το ενδεχόμενο να κρίνεται απαράδεκτο πλήθος διαδικαστικών αιτημάτων και να μην μπορούν να εξεταστούν από το Δικαστήριο, καθώς και να στερείται το Δικαστήριο της δυνατότητας να αποφανθεί επί της ερμηνείας του συνόλου των διατάξεων του δικαίου της Ένωσης τις οποίες υποχρεούται να εφαρμόσει το αιτούν δικαστήριο (πρβλ. απόφαση της 16ης Ιουνίου 2016, *Pebros Servizi*, C-511/14, EU:C:2016:448, σκέψη 28 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 36 Το σύστημα που θεσπίζει ο κανονισμός 1215/2012 στηρίζεται στην κατάργηση της κηρύξεως της εκτελεστότητας, γεγονός που συνεπάγεται ότι κανένας έλεγχος δεν ασκείται από το αρμόδιο δικαστήριο του κράτους μέλους αναγνώρισεως ή εκτελέσεως, δεδομένου ότι μόνον το πρόσωπο κατά του οποίου στρέφεται η εκτέλεση μπορεί να προσφύγει κατά της αναγνώρισεως ή της εκτελέσεως της αποφάσεως που το αφορά. Από τις διατάξεις του άρθρου 37 σε συνδυασμό με το άρθρο 42 του κανονισμού αυτού προκύπτει ότι, για την αναγνώριση και την εκτέλεση σε ορισμένο κράτος μέλος μιας αποφάσεως που εκδόθηκε σε άλλο κράτος μέλος, ο αιτών πρέπει να προσκομίσει μόνον αντίγραφο της συγκεκριμένης αποφάσεως συνοδευόμενο από τη βεβαίωση που εκδίδεται από το δικαστήριο προελεύσεως σύμφωνα με το άρθρο 53 του εν λόγω κανονισμού. Η βεβαίωση αυτή κοινοποιείται ή επιδίδεται, πριν από οποιοδήποτε μέτρο εκτελέσεως, στο πρόσωπο κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση αυτή, όπως ορίζει το άρθρο 43, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού.
- 37 Όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 44 των προτάσεών του, η βεβαίωση αποτελεί τη βάση για την εφαρμογή της αρχής της άμεσης εκτελέσεως των αποφάσεων που έχουν εκδοθεί στα κράτη μέλη.
- 38 Οι λειτουργίες που επιτελεί κατ' αυτόν τον τρόπο η εν λόγω βεβαίωση στο σύστημα του κανονισμού 1215/2012 δικαιολογούν, ιδίως σε περίπτωση όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη κατά την οποία το δικαστήριο που εξέδωσε την προς εκτέλεση απόφαση δεν αποφάνθηκε, κατά το στάδιο εκδόσεως της αποφάσεώς του, σχετικά με τη δυνατότητα εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012, ότι το δικαστήριο αυτό πρέπει, κατά το στάδιο εκδόσεως της εν λόγω βεβαιώσεως, να ελέγξει εάν η διαφορά εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού.
- 39 Σε μια τέτοια περίπτωση, όπως επισήμανε κατ' ουσίαν ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 52 των προτάσεών του, το εν λόγω δικαστήριο, ελέγχοντας αν είναι αρμόδιο να εκδώσει τη βεβαίωση του άρθρου 53 του κανονισμού 1215/2012, μετέχει στη συνέχιση της προγενέστερης δικαστικής

διαδικασίας διασφαλίζοντας την πλήρη αποτελεσματικότητά της, στο μέτρο που, χωρίς τη βεβαίωση αυτή, η απόφαση δεν μπορεί να κυκλοφορήσει ελεύθερα στον ευρωπαϊκό δικαστικό χώρο. Το συμπέρασμα αυτό ανταποκρίνεται στην ανάγκη διασφάλισης της ταχείας εκτέλεσης των δικαστικών αποφάσεων διασφαλίζοντας παράλληλα την ασφάλεια δικαίου στην οποία στηρίζεται η αμοιβαία εμπιστοσύνη κατά την απονομή της δικαιοσύνης εντός της Ένωσης.

- 40 Περαιτέρω, κατά το πνεύμα του κανονισμού 1215/2012, η έκδοση της βεβαίωσης ανατίθεται στο δικαστήριο που γνωρίζει καλύτερα τη διαφορά και το οποίο, επί της ουσίας, είναι το πλέον κατάλληλο να βεβαιώσει ότι η απόφαση είναι εκτελεστή. Επομένως, εκδίδοντας τέτοια βεβαίωση, το δικαστήριο προελεύσεως επιβεβαιώνει σιωπηρώς ότι η ερήμην απόφαση που πρέπει να αναγνωριστεί και να εκτελεστεί σε άλλο κράτος μέλος εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού, δεδομένου ότι η έκδοση της βεβαίωσης του άρθρου 53 του εν λόγω κανονισμού είναι δυνατή μόνον υπό την προϋπόθεση αυτή.
- 41 Κατά συνέπεια, η διαδικασία που καταλήγει στην έκδοση βεβαίωσης του άρθρου 53 του κανονισμού 1215/2012 αποτελεί, υπό περιστάσεις όπως οι επίμαχες στην κύρια δίκη, δικαστική διαδικασία και, επομένως, το εθνικό δικαστήριο που έχει επιληφθεί της υποθέσεως στο πλαίσιο τέτοιας διαδικασίας μπορεί να υποβάλει στο Δικαστήριο προδικαστικό ερώτημα.
- 42 Επομένως, η υπό κρίση αίτηση προδικαστικής αποφάσεως είναι παραδεκτή.

Επί της ουσίας

- 43 Με το ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί εάν το άρθρο 1 του κανονισμού 1215/2012 έχει την έννοια ότι στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού εμπίπτει αγωγή με αίτημα την ικανοποίηση αξιώσεως καταβολής προσαυξήσεων για τη χορήγηση επιδόματος αδείας, την οποία εγείρει ένας συλλογικός οργανισμός δημοσίου δικαίου κατά εργοδότη λόγω αποσπάσεως σε ορισμένο κράτος μέλος εργαζομένων οι οποίοι δεν έχουν σε αυτό τον συνήθη τόπο εργασίας τους ή στο πλαίσιο διαθέσεως εργατικού δυναμικού εντός του εν λόγω κράτους μέλους, ή κατά εργοδότη με έδρα εκτός του εν λόγω κράτους μέλους λόγω της απασχολήσεως εργαζομένων που έχουν τον συνήθη τόπο εργασίας τους σε αυτό το κράτος μέλος.
- 44 Καταρχάς και δεδομένου ότι το προδικαστικό ερώτημα αφορά το άρθρο 1 του κανονισμού 1215/2012 στο σύνολό του, πρέπει, πρώτον, να εξεταστεί εάν μια απόφαση όπως αυτή που εκδόθηκε από το αιτούν δικαστήριο στις 28 Απριλίου 2017 κατόπιν αγωγής του BUAK, για την εκτέλεση της οποίας ζητείται η έκδοση της βεβαίωσης του άρθρου 53 του κανονισμού αυτού, εμπίπτει στις αστικές και εμπορικές υποθέσεις, κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού και, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, να διερευνηθεί, δεύτερον, εάν μια τέτοια απόφαση εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της προβλεπόμενης στο άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του ίδιου κανονισμού εξαιρέσεως που αφορά την κοινωνική ασφάλιση.
- 45 Υπενθυμίζεται επίσης ότι, κατά πάγια νομολογία, στο μέτρο που ο κανονισμός 1215/2012 καταργεί και αντικαθιστά τον κανονισμό (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2001, L 12, σ. 1), η διατυπωθείσα από το Δικαστήριο ερμηνεία των διατάξεων του κανονισμού αυτού ισχύει και για τον κανονισμό 1215/2012, στις περιπτώσεις που είναι δυνατό να θεωρηθεί ότι υπάρχει αντιστοιχία μεταξύ των διατάξεων των δύο αυτών νομοθετημάτων της Ένωσης (απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2018, Hellenische Republik, C-308/17, EU:C:2018:911, σκέψη 31 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

Ως προς τον όρο «αστικές και εμπορικές υποθέσεις» κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012

- 46 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, προς διασφάλιση, στο μέτρο του δυνατού, της ισότητας και της ομοιομορφίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων που απορρέουν από τον κανονισμό 1215/2012 για τα κράτη μέλη και για τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα, ο όρος «αστικές και εμπορικές υποθέσεις» που απαντάται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού δεν πρέπει να ερμηνεύεται ως απλή παραπομπή στο εσωτερικό δίκαιο ενός κράτους μέλους. Η έννοια αυτή πρέπει να θεωρείται ως αυτοτελής έννοια που πρέπει να ερμηνεύεται με γνώμονα, αφενός, τους σκοπούς και το σύστημα του εν λόγω κανονισμού και, αφετέρου, τις γενικές αρχές που απορρέουν από το σύνολο των εθνικών εννόμων τάξεων (απόφαση της 9ης Μαρτίου 2017, Pula Parking, C-551/15, EU:C:2017:193, σκέψη 33 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 47 Επίσης, η ανάγκη διασφάλισης της εύρυθμης λειτουργίας της εσωτερικής αγοράς και η ανάγκη να αποφεύγεται, για λόγους αρμονικής απονομής της δικαιοσύνης, η έκδοση ασυμβίβαστων αποφάσεων στα κράτη μέλη επιβάλλουν μια ευρεία ερμηνεία της εν λόγω έννοιας των «αστικών και εμπορικών υποθέσεων» (πρβλ. απόφαση της 10ης Σεπτεμβρίου 2009, German Graphics Graphische Maschinen, C-292/08, EU:C:2009:544, σκέψεις 22 και 23).
- 48 Προκειμένου να καθοριστεί αν μια υπόθεση εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012, πρέπει να διαπιστωθεί η υφιστάμενη έννομη σχέση μεταξύ των εμπλεκόμενων στη διαφορά διαδίκων και να εξεταστεί η βάση της ασκηθείσας αγωγής και ο τρόπος ασκήσεώς της (πρβλ. αποφάσεις της 11ης Απριλίου 2013, Sapir κ.λπ., C-645/11, EU:C:2013:228, σκέψεις 32 και 34, καθώς και της 12ης Σεπτεμβρίου 2013, Sunico κ.λπ., C-49/12, EU:C:2013:545, σκέψη 35).
- 49 Όπως έχει επανειλημμένως επισημάνει το Δικαστήριο, μολοντί ορισμένες διαφορές μεταξύ δημόσιας αρχής και ιδιώτη ενδέχεται να εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012, τούτο δεν ισχύει όταν η δημόσια αρχή ενεργεί κατ' ενάσκηση δημόσιας εξουσίας (πρβλ. απόφαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2013, Sunico κ.λπ., C-49/12, EU:C:2013:545, σκέψη 34 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Συγκεκριμένα, η εκδήλωση προνομίων δημόσιας εξουσίας εκ μέρους ενός εκ των διαδίκων, λόγω της εκ μέρους του ασκήσεως υπέρμετρων εξουσιών έναντι των εφαρμοζόμενων στις σχέσεις μεταξύ ιδιωτών κανόνων, αποκλείει την υπαγωγή μιας τέτοιας διαφοράς στις αστικές και εμπορικές υποθέσεις κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012 (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 2014, flyLAL-Lithuanian Airlines, C-302/13, EU:C:2014:2319, σκέψη 31).
- 50 Εν προκειμένω, παρατηρείται καταρχάς ότι, λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας που μνημονεύεται στην προηγούμενη σκέψη, η ιδιότητα του BUAK ως συλλογικού οργανισμού δημοσίου δικαίου, αυτή καθαυτήν, ουδόλως επηρεάζει τη φύση των εννόμων σχέσεων μεταξύ του ταμείου αυτού και της Korana.
- 51 Όσον αφορά, πρώτον, τη νομική βάση της αγωγής που κατέληξε στην έκδοση αποφάσεως για την εκτέλεση της οποίας το BUAK ζήτησε την έκδοση της βεβαιώσεως του άρθρου 53 του κανονισμού 1215/2012, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι, κατά το άρθρο 21 του BUAG, η δαπάνη των επιδομάτων αδείας που καταβάλλει το BUAK χρηματοδοτείται από προσαυξήσεις επί του μισθού τις οποίες πρέπει να καταβάλλει ο εργοδότης. Μολοντί το ποσό των προσαυξήσεων αυτών ορίζεται με κανονιστική πράξη του ομοσπονδιακού υπουργού εργασίας και κοινωνικών υποθέσεων, από τις παρατηρήσεις του BUAK και της Αυστριακής Κυβερνήσεως προκύπτει ότι αυτή η κανονιστική πράξη καθορίζει μόνον τον τρόπο υπολογισμού των εν λόγω προσαυξήσεων, λαμβάνοντας ως βάση τον μισθό που ορίζει η σχετική συλλογική σύμβαση.
- 52 Εξάλλου, κατά το άρθρο 33f, παράγραφος 2, του BUAG, η αξίωση καταβολής του επιδόματος αδείας που οφείλει το BUAK στους αποσπασμένους εργαζομένους ανέρχεται στο σύνολο των δικαιούμενων επιδομάτων για τα οποία ο εργοδότης καταβάλλει τις καθορισμένες προσαυξήσεις.

- 53 Περαιτέρω, το ίδιο το αιτούν δικαστήριο διευκρινίζει ότι το εν λόγω επίδομα, το οποίο χρηματοδοτείται από προσαυξήσεις των οποίων η καταβολή ζητείται εν προκειμένω, αποτελεί μέρος της αμοιβής που οφείλει ο εργοδότης, βάσει της συμβάσεως εργασίας, για την εργασία την οποία εκτελεί ο εργαζόμενος.
- 54 Κατά συνέπεια, στο μέτρο που η υποχρέωση του εργοδότη για καταβολή των προσαυξήσεων είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τα αστικού δικαίου δικαιώματα των εργαζομένων για λήψη επιδόματος αδείας, η εξέταση της βάσεως της αγωγής που κατέληξε στην έκδοση της αποφάσεως της 28ης Απριλίου 2017, σύμφωνα με τη νομολογία που μνημονεύεται στη σκέψη 48 της παρούσας αποφάσεως, δεν αποκλείει το συμπέρασμα ότι η αξίωση του BUAG και, ως εκ τούτου, μια αγωγή με αντικείμενο την ικανοποίησή της είναι, επίσης, αστικού δικαίου.
- 55 Όσον αφορά, δεύτερον, τον τρόπο ασκήσεως της αγωγής που κατέληξε στην έκδοση της εν λόγω αποφάσεως, από τις διατάξεις του BUAG προκύπτει ότι, αντιθέτως προς τις αμιγώς εσωτερικές περιπτώσεις, κατά τις οποίες το BUAK μπορεί να εκδώσει το ίδιο βεβαίωση καθυστερούμενων οφειλών η οποία αποτελεί εκτελεστό τίτλο, το εν λόγω ταμείο οφείλει, στην περίπτωση καθυστερούμενων οφειλών που αφορούν αποσπασμένους εργαζομένους οι οποίοι δεν έχουν τον συνήθη τόπο εργασίας τους στην Αυστρία, να διεκδικήσει δικαστικώς την καταβολή των ανεξόφλητων προσαυξήσεων.
- 56 Επίσης, όταν, λόγω μη τηρήσεως της υποχρέωσης παροχής πληροφοριών, το BUAK υπολόγισε, σύμφωνα με το άρθρο 22, παράγραφος 5, του BUAG, το ποσό των προσαυξήσεων στηριζόμενο στους δικούς του υπολογισμούς, «ο εργοδότης οφείλει τις προσαυξήσεις που υπολογίστηκαν κατ' αυτόν τον τρόπο», όπως ορίζει το άρθρο 33h, παράγραφος 2b, του BUAG.
- 57 Όσον αφορά την έκταση του ελέγχου που ασκεί ο δικαστής σε περίπτωση αγωγής με αίτημα την ικανοποίηση αξιώσεως καταβολής προσαυξήσεων για τη χορήγηση επιδόματος αδείας, των οποίων το ποσό υπολογίστηκε από το ίδιο το BUAK βάσει των δικών του υπολογισμών, το αιτούν δικαστήριο υποστηρίζει ότι ένας τέτοιος υπολογισμός ενέχει συστατικό χαρακτήρα, καθόσον οι εξουσίες που έχει ο οργανισμός αυτός τον διαφοροποιούν από έναν απλό ιδιώτη. Το εν λόγω δικαστήριο συνάγει εκ των ανωτέρω το συμπέρασμα ότι, λαμβανομένου υπόψη του γράμματός του, το άρθρο 33h, παράγραφος 2b, του BUAG θα μπορούσε να έχει την έννοια ότι, στην περίπτωση καθυστερούμενων οφειλών που αφορούν αποσπασμένους εργαζομένους οι οποίοι δεν έχουν τον συνήθη τόπο εργασίας τους στην Αυστρία, οι εξουσίες του δικαστηρίου περιορίζονται απλώς στην εξέταση των προϋποθέσεων εφαρμογής της εν λόγω διατάξεως και ότι, επομένως, εφόσον πληρούνται οι εν λόγω προϋποθέσεις, ο δικαστής δεν μπορεί να προβεί σε έλεγχο ουσίας όσον αφορά την ακρίβεια της αξιώσεως που επικαλείται το BUAK.
- 58 Αυτή η ερμηνεία της εθνικής νομοθεσίας αμφισβητείται τόσο από το BUAK όσο και από την Αυστριακή Κυβέρνηση που διατείνονται ότι, στο πλαίσιο διαδικασίας που αποσκοπεί στην ικανοποίηση αξιώσεως καταβολής προσαυξήσεων για τη χορήγηση σε αποσπασμένους εργαζομένους επιδόματος αδείας, ο Αυστριακός δικαστής ασκεί πλήρη έλεγχο όλων των στοιχείων της αγωγής.
- 59 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, στο πλαίσιο διαδικασίας που κινείται δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, δεν εναπόκειται στο Δικαστήριο να ερμηνεύει εθνικές διατάξεις, δεδομένου ότι στην πραγματικότητα μια τέτοια ερμηνεία εμπίπτει στην αποκλειστική αρμοδιότητα των εθνικών δικαστηρίων (απόφαση της 27ης Οκτωβρίου 2009, *ČEZ*, C-115/08, EU:C:2009:660, σκέψη 57 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 60 Συνεπώς, στο μέτρο που το άρθρο 33h, παράγραφος 2b, του BUAG θέτει το BUAK σε νομική θέση η οποία παρεκκλίνει από τους κανόνες του κοινού δικαίου που διέπουν τον τρόπο ασκήσεως μιας αγωγής με αίτημα χρηματική καταβολή, προσδίδοντας συστατικό χαρακτήρα στην εκ μέρους του διαπίστωση της διεκδικούμενης αξιώσεως και αποκλείοντας, κατά το αιτούν δικαστήριο, τη δυνατότητα του δικαστή ο οποίος έχει επιληφθεί της αγωγής αυτής να ελέγξει τη βασιμότητα των

στοιχείων στα οποία στηρίζεται η διαπίστωση αυτή, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο οργανισμός αυτός ενεργεί, σε μια τέτοια περίπτωση, δυνάμει ενός προβλεπόμενου εκ του νόμου ιδιαίτερου προνομίου του δημοσίου δικαίου.

- 61 Στο μέτρο που η περίπτωση αυτή συντρέχει στην υπόθεση της κύριας δίκης, κάτι το οποίο εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει, ο ρόλος που διαδραματίζει το BUAK δεν μπορεί να χαρακτηριστεί, στο εν λόγω ειδικό πλαίσιο, ως ρόλος ενός απλού συλλογικού οργανισμού δημοσίου δικαίου με αποστολή τη συλλογή των πόρων που προορίζονται για την καταβολή των οριζόμενων από τον BUAG επιδομάτων και αποζημιώσεων. Πράγματι, σε τέτοια περίπτωση, το BUAK θα έπρεπε να θεωρηθεί ότι ενεργεί ως φορέας δημόσιας εξουσίας στο πλαίσιο μιας διαφοράς όπως αυτή επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 28ης Απριλίου 2017, στοιχείο το οποίο επηρεάζει σημαντικά τον τρόπο ασκήσεως και, συνεπώς, την ίδια τη φύση της διαδικασίας αυτής, με αποτέλεσμα η εν λόγω διαφορά να μην εμπίπτει ούτε στην έννοια της «αστικής και εμπορικής υποθέσεως» ούτε, επομένως, στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012.
- 62 Όσον αφορά τα άλλα προνόμια, τα οποία διαθέτει συγκεκριμένα το BUAK και επισημάνθηκαν από το αιτούν δικαστήριο, όπως η εκ μέρους του είσπραξη διοικητικών εξόδων ανερχόμενων σε ποσοστό 1 % έως 2 % επί των προσαυξήσεων ή η δυνατότητά του να συνάπτει συμφωνίες με άλλους οργανισμούς κοινωνικής ασφάλισης, στο μέτρο που το μεν πρώτο φαίνεται να είναι αμελητέο και το δεύτερο, όπως προκύπτει από τις εξηγήσεις που παρασχέθηκαν συναφώς από την Αυστριακή Κυβέρνηση κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, στηρίζεται στη σύναψη συμβάσεων ιδιωτικού δικαίου, τα προνόμια αυτά δεν μπορούν να αποκλείσουν την υπαγωγή στην έννοια της αστικής και εμπορικής υποθέσεως, κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012, μιας διαδικασίας που καταλήγει στην έκδοση αποφάσεως όπως αυτή της κύριας δίκης.
- 63 Όσον αφορά τις εξουσίες ελέγχου που διαθέτει το BUAK σε περίπτωση αθετήσεως από τον εργοδότη της υποχρεώσεώς του παροχής πληροφοριών, διαπιστώνεται ότι ούτε αυτές δύνανται ως εκ της φύσεώς τους να προσδώσουν χαρακτήρα δημοσίου δικαίου σε διαδικασία όπως αυτή η οποία κατέληξε στην έκδοση της αποφάσεως της 28ης Απριλίου 2017.
- 64 Πράγματι, τα προνόμια που μνημονεύονται στις δύο προηγούμενες σκέψεις ουδόλως ασκούν επιρροή στην ιδιότητα με την οποία ενεργεί το BUAK στο πλαίσιο διαδικασίας όπως αυτή της κύριας δίκης και δεν μεταβάλλουν τη φύση της διαδικασίας αυτής ούτε καθορίζουν την εξέλιξή της.

Ως προς την έννοια της «κοινωνικής ασφάλισης» κατά το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού 1215/2012

- 65 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού 1215/2012, η κοινωνική ασφάλιση εξαιρείται από το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού.
- 66 Οι προβλεπόμενες στο άρθρο 1, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού εξαιρέσεις από το πεδίο εφαρμογής του συνιστούν παρεκκλίσεις οι οποίες πρέπει να ερμηνεύονται στενά.
- 67 Η έννοια της «κοινωνικής ασφάλισης» ορίζεται αυτοτελώς σε σχέση με το περιεχόμενο που έχει η έννοια αυτή στο δίκαιο της Ένωσης. Συνεπώς, όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου, η έννοια αυτή καλύπτει το καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 883/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για τον συντονισμό των συστημάτων κοινωνικής ασφάλειας (ΕΕ 2004, L 166, σ. 1) [βλ., κατ' αναλογία, όσον αφορά τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 118/97 του Συμβουλίου, της 2ας Δεκεμβρίου 1996 (ΕΕ 1997, L 28, σ. 1), απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2002, Baten, C-271/00, EU:C:2002:656, σκέψη 45].

- 68 Επίσης, μια παροχή μπορεί να θεωρηθεί ως παροχή κοινωνικής ασφάλισης εφόσον χορηγείται στους δικαιούχους, χωρίς να γίνεται καμία εξατομικευμένη και κατά διακριτική ευχέρεια στάθμιση των ατομικών αναγκών, βάσει νομοθετικώς καθοριζόμενης καταστάσεως και εφόσον αφορά κάποιον από τους ρητώς απαριθμούμενους στο άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 883/2004 κινδύνους (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 19ης Σεπτεμβρίου 2013, Hliddal και Bornand, C-216/12 και C-217/12, EU:C:2013:568, σκέψη 48 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 69 Εν προκειμένω, όπως προκύπτει από την αίτηση προδικαστικής αποφάσεως, η αξίωση καταβολής προσαυξήσεων για τη χορήγηση επιδόματος αδείας ανέρχεται στο ποσό των δικαιούμενων επιδομάτων για τα οποία ο εργοδότης καταβάλλει τις προσαυξήσεις. Επομένως, βάσει των πληροφοριών που παρέσχε το αιτούν δικαστήριο, ο εργοδότης είναι αυτός που οφείλει το συγκεκριμένο επίδομα αδείας λόγω της εργασίας που εκτελεί ο αποσπασμένος εργαζόμενος, ακόμη και αν η καταβολή του επιδόματος αυτού πραγματοποιείται με τη διαμεσολάβηση του BUAK.
- 70 Το επίδομα αυτό δεν εμπίπτει, συνεπώς, στην έννοια της «κοινωνικής ασφάλισης», κατά το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού 1215/2012.
- 71 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των προεκτεθέντων, στο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 1 του κανονισμού 1215/2012 έχει την έννοια ότι αγωγή με αίτημα την ικανοποίηση αξιώσεως καταβολής προσαυξήσεων για τη χορήγηση επιδόματος αδείας, την οποία εγείρει ένας συλλογικός οργανισμός δημοσίου δικαίου κατά εργοδότη λόγω αποσπάσεως σε ορισμένο κράτος μέλος εργαζομένων που δεν έχουν σε αυτό τον συνήθη τόπο εργασίας τους ή στο πλαίσιο διαθέσεως εργατικού δυναμικού εντός του συγκεκριμένου κράτους μέλους, ή κατά εργοδότη με έδρα εκτός του εδάφους του εν λόγω κράτους μέλους λόγω απασχολήσεως εργαζομένων που έχουν τον συνήθη τόπο εργασίας τους στο ίδιο κράτος μέλος, εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού, στο μέτρο που ο τρόπος ασκήσεως μιας τέτοιας αγωγής δεν παρεκκλίνει από τους κανόνες του κοινού δικαίου και, ιδίως, δεν αποκλείει τη δυνατότητα του δικαστηρίου που έχει επιληφθεί της διαφοράς να ελέγξει το βάσιμο των στοιχείων στα οποία στηρίζεται η διαπίστωση της εν λόγω αξιώσεως, όπερ εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 72 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφαινεται:

Το άρθρο 1 του κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, έχει την έννοια ότι αγωγή με αίτημα την ικανοποίηση αξιώσεως καταβολής προσαυξήσεων για τη χορήγηση επιδόματος αδείας, την οποία εγείρει ένας συλλογικός οργανισμός δημοσίου δικαίου κατά εργοδότη λόγω αποσπάσεως σε ορισμένο κράτος μέλος εργαζομένων που δεν έχουν σε αυτό τον συνήθη τόπο εργασίας τους ή στο πλαίσιο διαθέσεως εργατικού δυναμικού εντός του συγκεκριμένου κράτους μέλους, ή κατά εργοδότη με έδρα εκτός του εδάφους του εν λόγω κράτους μέλους λόγω απασχολήσεως εργαζομένων που έχουν τον συνήθη τόπο εργασίας τους στο ίδιο κράτος μέλος, εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού, στο μέτρο που ο τρόπος ασκήσεως μιας τέτοιας αγωγής δεν παρεκκλίνει από τους κανόνες του κοινού δικαίου και, ιδίως, δεν αποκλείει τη δυνατότητα του δικαστηρίου που έχει επιληφθεί της διαφοράς να ελέγξει το βάσιμο των στοιχείων στα οποία στηρίζεται η διαπίστωση της εν λόγω αξιώσεως, όπερ εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει.

(υπογραφές)